

FOLK OG LAND

NR. 10 — 9. ARGANG

LØRDAG 12. MARS 1960

LØSSALG 65 ØRE

Professor Omar Amin von Leers:

Frankrikes forbrytelser i Algerie

Mens det setter seg til doms over påståtte tyske grusomheter!

«El Moudjahid», de algirske frihetskjemperes blad for 5. januar i år siterer beretningen fra en fransk offiser om en fransk torturistleir i Algerie hvor det blir undervist i vitenskapelig tortur. Offiserens beretning finnes i parisserukebladet «Témoignage Chrétien». Det dreier seg om leiren Jeanne d'Arc ved Philippeville. Offiseren skriver:

«Dette er de notater som jeg gjorde under kaptein L's kurs i annen halvdel av august. Vi var fire brigader. Kaptein L ga oss fem punkter som jeg gjengir her:

- 1) Torturen må være renslig.
- 2) Den må ikke gjennomføres i nærvær av ungdommer eller av systerer.
- 3) Den må gjennomføres av en offiser eller av en ansvarlig.
- 4) Den må være «menneskelig», det vil si at

De franske «paras» transporterer sine falske algirske motstandere gjennom gatene på esler for at det skal virke avskrekken-
de: «Den som er mot Frankrike kommer på eslet!»

den må opphøre når fyren har snakket, og den må ikke etterlate seg spor. Herunder har De rett til å bruke vanntortur eller elektrisitet.

Dette har jeg notert akkurat slik som han sa det».

Det algirske blad føyer til, etter å ha henvist til det smakløse i nettopp å kalle en leir til utdanning av tortu-

risten opp etter Frankrikes nasjonalhelgen, Jomfruen av Orleans: «Når den arrangerer kurser i tortur, så overtar den franske armé dermed selv ansvaret for torturen, ja, hele det franske folk. Når det lar denne tortur utøve, så er det franske folk like ansvarlig for kolonialbestienes forbrytelser som man har gjort det tyske folk ansvarlig for nazistenes forbrytelser. Dessuten må et punkt til av stor betydning understrekes. Det er den beskyttelse av torturen som blir gitt av militærlegen, som fastslår den forhørtes fysiologiske reaksjoner. Legen gjør seg til medskyldig under tortureringen, han blir selv til en bøddelknekt. Det er ingen hemmelighet for noen i Algerie at de franske militærleger gjennomfører forhør ved hjelp av en sprøyte, som blir kalt sannhetsserum og at de franske medisinske studenter hjelper til under torturering med elektrisk strøm. De franske militærleger fornekter sin misjon i menneskelighetens tjeneste og bøyer seg over de halvdrunkede og gjennom elektrisk strøm halvdrepte mennesker for å måle deres «fysiologiske reaksjoner», som om det dreier seg om dyr for vitenskapelige forsøk. Minner ikke dette om de eksperimenter med mennesker som man bebreider nazistene?»

Pastor Jaques Beaumont har mellom 14. og 19. oktober 1959 besøkt de «omgrupperingsleire» i Algerie, hvor den franske militærforvaltning har presset sammen innbyggerne fra de landsbyer som er ødelagt av franskmennene og

Forts. s. 8

Slike stadige undersøkelser på gatene foregår i byen Algier som i de andre byer. Gatene blir avsperrret og alle passerende — selv barn som her — undersøkt av franske soldater.

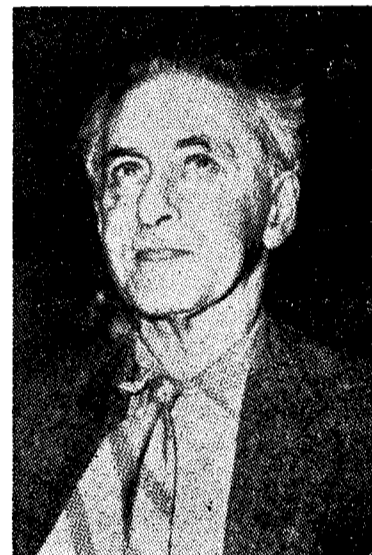
SLIK BLE ILJA EHRENBURGS OPPROP PRAKTISERT!

Ungarsk forfatter på norsk forlag forteller om sitt møte med de røde soldater

Vi har før nevnt den røde blodhund Ilja Ehrenburg — som Studentersamfundet flere ganger har innbudt som foredragsholder, — samtidig som det ellers er utrettelig i sine avfattelser av resolusjoner mot alle tegn til vold og overgrep som begås av dem med galt fortegn. Ilja Ehrenburg ga i siste verdenskrig de russiske soldater med på veien ut over de russiske grenser følgende nydelige opprop:

**«Drep!
Det finnes intet som er uskyldig hos tyskerne!
Ikke de levende og ikke de ufødte!
Følg kamerat Stalins anvisning!
Tramp ihjel for alltid det fascistiske dyr i dets hule!
Bryt med vold de germaniske kvinners rasehovmod!
Ta dem som bytte!
Drep, I tapre fremadstormende rødearmister!»**

De norske studenter slukte dette som så meget annet. Men kanskje de ikke visste bedre? Kanskje de tenkte på de russiske soldaters fremtreden i gammelt kulturland som noe i likhet med det vi så av de tyske soldater her

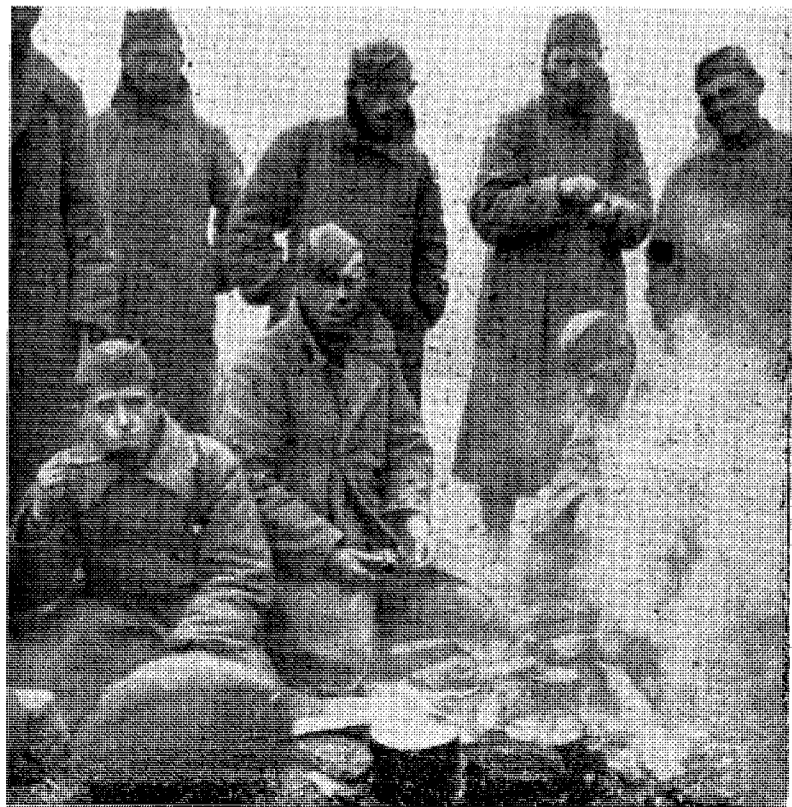

ILJA EHRENBURG

i Norge? Kanskje de tok Ehrenburgs oppfordring til mord og voldtekt som en slags litterære vendinger uten virkelig betydning?

Hvis de tror det, så kan det kanskje være på sin plass å gjengi en beretning om hvorledes de russiske soldater fulgte Ehrenburgs oppfordring, den de bar med seg som flyveblad i lommen. Vi skal også hente beretningen fra en bok kommet på Gyldendal Norsk Forlag i 1956. Boken er skrevet av ungarenen Andor

Forts. side 7

Drep! Drep! Bryt med vold!

LIBERTAS

Det er kommet på møte å skrive om Libertas. La oss følge moten og komme med noen ord vi også.

Libertas er en pengeorganisasjon hvis oppgave det er å samle inn penger til politisk støtte for det private initiativ. Men det er noe mere også. Det er en slags dissentergruppe innen Høyre. Og Libertas har drevet en personalpolitikk innen Høyre som Hambro ikke liker. I sitt spesielle organ «Akkurat» har Hambro vendt tommelfingeren ned når det gjelder Libertas.

Og i disse dager driver maktinnehaverne i hardeste laget med å iverksette Hambros likvidasjonsordre. Sist — til og med Unge Høyre!

Det ligger snublende nær å tenke noen år tilbake til de Herrens glade dage da freden brøt løs i 1945. Vi hadde da et politisk parti i landet som het Nasjonal Samling. Det var tusenvis av medlemmer i dette partiet som ikke hadde hatt mere å gjøre med okkupasjonsmakten enn å se dens representanter på gaten. Alle disse ble imidlertid dømt uten videre for landssvik av noen menn borte i London uten at denne «rett» eller kanskje det var «lovgivere», hadde sett sine offere.

Det var Høyre-folkene som ga likvidasjonsordre dengang som nu. Og det var Arbeiderpartiet som utføre likvidasjonen!

Det hadde ingen betydning for Høyre at de borgerlige partier mistet 100.000 stemmer, og at Høyre på den måte ga Arbeiderpartiet makten — en makt som det senere har brukt til sosialisering og til «velferd» for seg og sine, og — en makt som Arbeiderpartiet senere har beholdt, og fremdeles beholder.

Disse 100 000 stemmer pluss stemmene på andre skuffede mennesker utgjør i dag landets sterkeste parti — hjemmesitterne.

Høyres politikere har ved sin levebrødsbetonte, leflende og unnvikende politikk overfor Arbeiderpartiet satt alle disse hjemmesitterne utenfor.

Og Høyre har skylden fordi det falt Nasjonal Samling i ryggen og gikk med på «landssvikoppjøret». Det er brudd på menneskerettighetene og mot all rettsfølelse, å gjøre partiet straffrettslig ansvarlig for det staten gjør. Og aldri kommer hjemmesitterne til å stemme med noe borgerlig parti som ikke er villig til å revidere «landssvikoppjøret».

Aldri vil heller noe borgerlig parti få regjeringmakten så lenge de lar denne blodige urettferdighet mot NS bestå. Bare det parti som allierer seg med NS kan få regjeringmakten. Den sak er klar.

Men de folkene som i dag

leder Libertas, de var også med på å selge NS-folkene til bødlene. De skjøv på med begge never, når NS-folkene ble tatt. Og nu sitter de selv i saksen. Det ser faktisk ut som om det er en rettferdig styrelse i denne verden. Det er naturligvis ingen fremtid for Libertas-folkene på den vei de nu vandrer. De blir kastet ut av Høyre — av sitt eget hus — overalt.

Men for alle syndere, både i og utenfor Libertas, er det én vei. Det er omvendelse. Hvis Libertas eller et av de gamle partier går inn for revisjon av «Landssvikoppjøret», da er veien klar. Da har det 100.000 NS-folk og 100.000 revisjonister bak seg, da har det fremtiden foran seg, og regjeringmakten vinker i det ikke altfor fjerne.

O. K.

Daglig friske blomster

Kranser til alle priser

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo

TF. 44 22 30

Averter i
FOLK OG LAND!

En enslig svale i Morgenbladet

Det later til at det iallfall er noen som har litt anstendighet i behold og som finner en litt pinlig motsetning mellom kravet om benådning av Chessman i humanitetens navn og det de norske makt-havere under alminnelig jubel og tilslutning selv foretok seg til og med mot politiske motstandere, i det såkalte etterkrigsoppgjør. Vi tenker da på en artikkel av Baard Schøyen i Morgenbladet for 18. februar. Det heter i denne artikkel blandt annet:

«Det ble her til lands fullbyrdet dødsdommer over til sammen 38 mennesker. Protesterte noen dengang? Svært få, såvidt jeg vet. Ikke engang kirkens folk tok avstand fra dette eklatante brudd på det femte bud».

Og videre heter det:

«Vi hadde også våre «Chessman-saker» i årene etter frigjøringen. Jeg minner om behandlingen av minister Skancke. Protesterte noen mot denne seigpining?»

Det er synd at folk hver gang de viser en liten smule anstendighet er nødt til å kontraforsikre seg med konsepsjoner til hatet og til mob-

NAMI

kämpar sedan jan. 1942 mot inflation, penningvälde samt efter maj 1945 mot demokratins missgärningar, förföljelser och justitiemord.

Under falska skyltar av frihet, civilisation och kultur har man lyckats uppbygga ett slöseriets, egoismens, brott- och gangstervälde samt utarmningens slav- och fogdevälde utan like.

Försöken att stoppa oss har misslyckats. Efter sabotage mot lokalen 7 o. 11 jan. är densamma nu reparerad. Välkommen på besök.

Vi rekommendera följande verk av Erhard Fliesberg:

DETTA MÅSTE FÖRTIGAS, Grunder klarläggas ..... Sv. kr. 2:50

WOVON LEBT DER MENSCH? Översatt av tysk riksbankdirektör. Penningens roll klarlagd ..... « » 4:—

KURS I LANDSEKONOMI, Viktigaste handledning ..... « » 52:—

LANDS VÄL, 1960, Prenumeration .... « » 10:—
LANDS VÄL, Av föregående årgångar (alltid aktuella) finnas några nummer av 1, 2, 3 av 1942 Kr. 1:— pr. st. samt nr. 1 av 1959 Kr. 1:75 kvar.

MATEMATISK ENKELHET, Grunder i framtidens matematikk ..... « » 18:—

KÖPER — SÄLJER böcker från ockupationstiden och efter maj 1945 med klarläggande fakta om «retsopgörelserna». Likaledes av oss utgivna böcker och tidningar. Speciellt söka vi LANDS VÄL nr. 3 av 1942 samt GULDETS TROLLMAKT, utgiven 1939.

NAMI

Postfack 19 039 Stockholm 19, Postgiro 19 15 59
Kontor: Sveavägen 139. Tel.: 33 57 33

Sänd in likvid, så levereras portofritt. — Undvik kostnadsförtyrande postförskottet.

Møte i Drammen

Forbundets Buskerudavdeling holder møte på Hotell CENTRAL i Drammen fredag 25. mars kl. 17.

Orientering ved Anders Hafskjold, O. K. Opsahl og Alexander Lange.

Tankevekkende ord

Vi tillater oss å sakse fra Axel Kiellands anmeldelse i Dagbladet av «Paul Lange og Tora Parsberg» på Nasjonalteatret:

— Dette (sa en kjent og meningsberettiget herre på premieren) — har da virkelig bare museal interesse. Ikke kan jeg se hva dette gamle, støvete stykke om en episode fra unionskampene har å si oss i dag!

— Ja da, min herre, har De sannelig en elastisk samvittighet og en kort hukommelse. La meg minne Dem om, at De, sammen med seks-åtte andre opprørte patrioter, spilte annen akt av dette skuespillet en novemberaften i 1943. Scenen var en salong på den bedre vestkant og De hadde rollen som Piene. Akten ble spilt med blodig alvor og det norske ulvehylet hørtes dempet men tydelig. Mannen som denne aften spilte Paul Lange, som så de selvrettferdige herrene legge hendene på ryggen i en samlet isfront, var avskåret fra å

ben. Baard Schøyen kunde ha sagt seg sine bemerkninger om at «ingen vil benekte at de som ble henrettet var forbrytere av verste slag». Det var nettopp det de ikke var. Det var folk som ikke handlet i vinningshensikt og ikke ut fra egenyttige hensyn, men ut fra en politisk overbevisning og i stillings medfør. En kunde like godt dømme en hvilken-somhelst statsmann som vippes av pinnen av sine politiske motstandere som for eksempel de norske ministre fra okkupasjonstiden. Også i regjeringen Gerhardsens tid har det vært eksekvert dødsdommer og også den avdøde konge undlot — sikkert ut fra overbevisning om at det tjente til statens vel — i likhet med Quisling å bruke sin benådningsrett. På det grunnlag kunde de like godt av sine motstandere vært dømt til døden for mord som Quisling ble det. Og de norske politifolk og medlemmene av domstribunalene kunde like godt som noen av de 38 vært dømt for medvirkning til overgrep og eksekusjoner etter en maktomveltning.

For makt og rett er dessverre identiske begreper og retten skifter med makten.

forsvare seg, han var lovlig bytte, sladderens domstol kunne utstyre ham med alle de sletteste motiver en kunde ønske seg.

De vet nå, best av alle, at det nedverdiggende skuespillet denne kvelden var Deres og ikke hans skjensel. Likevel er De istand til å slappe av i teaterfåtøljen og finne en museal interesse i forestillingen. Det er godt gjort og jeg gratulerer.

Sannheten er at nettopp dette stykke har en merkelig evne til å stikke hodet opp i det rette øyeblikket. Det ble spilt samtidig som den annen verdenskrig brøt ut, og alle følte aktualiteten i den siste replikken: «Hvorfor skal det være så at de gode så ofte blir martyrer? Kommer vi aldri så langt at de blir førere?»

Og nå, etter de hårde okkupasjonsårene, synes jeg stykket har en enda mer smertelig aktualitet. På scenen er det svenskene og ikke tyskerne, som spøker i bakgrunnen og hindrer vår nasjonale utfoldelse, miljøet er et annet, men realitetene er de samme. Vi har ikke mistet noe av vår norske evne til nådeløse personfølgelse, og vi gir nå som den gang fanden i om bevisene holder:

Sanne: Men det er jo ikke sant alt som står her.

Piene: Hva faen gjør det? Når det virker?

Det er et gammelt stykke. Det har en air av fjerne år, det kan virke litt seigt for den som har dårlig tid. Men det har et ord å si oss og jeg synes ikke det finnes et eneste støvgrann på kammerherrens replikk om politikerne — som han helst ville feie tilsjøs med en uhorvelig lang kost.

Denne sytti år gamle kraftsatsen er nesten profetisk:

«Dette endeløse slagsmålet om maten og makten, folkene og partiene imellem, æsch! Du skal se de river hverandre ihjel så her står igjen bare to store blodhunder, en på hver side av havet. De kan ikke nå til å få strupetak på hverandre».

Det er i all korthet historien om en god mann, redelig, fin og begavet, men for all del feilfull og ikke uten opportuniste. Han står høyt, så høyt at han bryter Jante-loven og blir hogd ned som jo høvdinger skal».

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGEHva med de fortiede
forbrytelser?

Nydemokratene har innført en slags rangsordning mellom forbrytelser. De roter daglig og iherdig rundt i hendelser for 15—20 år siden for å kunne hale frem nok en tysk krigsforbrytelse, mens de alliertes grufulle forbrytelser, som en såvisst ikke behøver å rote lenge for å finne — er uten nevneverdig interesse. Til gjengjeld er det i den senere tid dukket opp en slags nye fredsforbrytelser som kan overta rollen og interessen når det ikke er mulig å finne «tyske krigsforbrytere» lenger. Det er «nynazistene» som nå truer både menneskeligheten og verdensfreden, samt naturligvis partidemokratiet.

Derfor faller da også glemselens slør så deilig over det mest gigantiske gasskammer og krematorium som siste verdenskrig kunde oppvise: de fosforbrennende flyktningekvarterer i Dresden, hvor hundretusener av tyske kvinner og barn bare på to døgn ble bestialsk avlivet i krigens siste timer under de mest grufulle lidelser. Isteden snavler man hysterisk iver om mere fengsel for tyske generaler som er vendt tilbake til det land de ofret livet for, etter årelangt helvete i de russiske slaveleire, fordi de kanskje i nødens time lot en forreder avlive som hjalp de røde med å ta halve Europa i besiddelse.

Om smak og behag og humanisme skal en øyensynlig ikke diskutere, men det må være oss tillatt å peke på at en vel vanskelig kan ta denslags rystelser over staters og krigers brutalitet alvorlig, som ytrer seg i at man gråter over enhver som ble ofret på den tyske brutalitetens alter, mens en ikke har en eneste tåre ikke engang et stakkars beklagende ord, tillovers for det grufulle som hendte blandt annet i Dresden, i Hiroshima og alle de andre steder hvor Churchill og Truman fikk anledning til å utfolde sitt syn på human krigføring.

For ikke å snakke om det som vel må være enda verre enn krigsforbrytelser, nemlig de fredsforbrytelser som de allierte har begått i en målestokk som ingen her hjemme engang er villig til å forsøke å fatte. Det dreier seg om millioner av tyske mennesker pint og slaktet til døde under umenneskelige lidelser, drevet ut fra sine hjem, prisgitt sult og kulde og den mest bestialske forfølgelse.

Hvor er de henne alle de storartede norske humanister som alltid gråter slik på kommando? Er det ikke en eneste av dem som våger å nevne det nydemokratiske barnet ved sitt rette navn: mord og umenneskelighet uten at man engang kan påberope seg krigens villfarelser?

Og hvor er de idag disse frihetens helter og ordgytere? Ser de da ikke hva det er som foregår rundt i det stakkars misshandlede Europa? Ser de ikke at den nasjonale ungdom, at alle de som nytter sin menneskerett til å ha en annen mening om styre og stell enn de selvgode partidemokrater med de blodige hender, jages som ville dyr? Ser de ikke at hvis det er slik en vil bygge Rest-Europas fremtid, så kommer det til å vokse stiletter for aks. For vold avler vold!

I Østerrike er terroren verre enn noe annet sted — bortsett kanskje fra Willy Brandts Vest-Berlin, noe som vel forklares ved at det ulykkelige land er så totalt under russisk innflytelse. Men så burde til gjengjeld nettopp dette si de nydemokratiske kommunistbekjempere hvor de har hentet hele sitt åndelige arsenal av slagord som «kampen mot nynazismen og krigen» m. v. og alle de brutale fremgangsmåter mot anderledes tenkende, som bare er provokatoriske og absolutt ikke demokratiske.

En stor flokk av nasjonale studenter er satt bak lås og slå i Østerrike, bare for sin tros skyld. En har ikke veket

NORSK DUSTEFORBUND

Dette klipp fra Arbeiderbladet viser at det ikke er så greit å være stortingsmann heller:

«En d i ordet embede holdt på å skape forviklinger i Lagtinget i går. Lagtinget skulde vedta den nye loven som åpner adgang til å utnevne i geistlige embeter også prester som er utdannet ved Misjonsskolen. Olav Versto (A), Telemark påtalte at det het embeder med d når den offisielle rettskrivning er embete. Erling Wikborg (Kr.f.), Oslo mente at ordet ikke kunde rettes uten videre, men at lovteksten måtte tilbake til Odelstiget.

Dette utløste en livlig virksomhet i rotunden mens ordskiftet om selve saken fortsatte. Undervisningskomiteens formann Fredriksfryd (H) og sakens ordfører Lønning (H) — som begge sitter i Odelstinget — kom ilende til og konfererte livlig med Trygve Bull (A) og med lovkyndige.

Utfallet av det hele ble at ordet embeder blir stående i lovteksten.

*

Så Gud vet hvorledes det nå vil gå når loven skal praktiseres! Et lyspunkt er det at det p. t. er slik livlig virksomhet i rotunden til de folkevalgte. Forhåpentlig kan noen hver få både Fredriksfryd og Olavsryd av det med tid og stunder.

NORSK DUSTEFORBUNDS
KLIPPAVDELING

Anton Beinhard

Tiltredes. Hva sier ikke våre engelske venner: Nothing great was ever achieved without enthusiasm!

NORSK DUSTEFORBUND
Helge Fleip
uansv. formann

tilbake for noen form for brutalitet. Syke mennesker er kastet i fengsel, en syk mann på over 70 år ble slept fra det sykehus han hadde ligget i månedvis og inn i et fengselssykehus under strengeste bevoktning, fordi han engang hadde vært formann i en nasjonal organisasjon som intet galt hadde foretatt seg. En må uvilkårlig minnes de metoder som ble anvendt her i landet i 1945, da sårede frontkjempere uten armer og ben ble slept ut av sykehusene og kastet i fengselsseller.

La oss nå få en prøve på det demokrati en anbefaler oss villfarne så sterkt og så ofte! La oss til en avveksling få en kraftig nydemokratisk protest både mot de redsler som de allierte satte igang for 15 år siden da Dresdens flyktninger ble levende brent, og mot den forfølgelse som nå når de mest forferdende og utekkelige former rundt omkring i Europas land. Inntil så skjer forblir vi de vantro Thomas'er.

Quisling og «retts»oppgjøret
interessere amerikanerne

Storbibliotekene anskaffer «Russland og Vi», og heftet med professor Unstads artikkel utsolgt.

I et brev fra USA heter det at professor Unstads artikkel om Quisling i det vitenskapelige tidsskrift fra Susquehanna University «har vakt oppsikt herover. Jeg har inntrykk av at politikere her over studerer forholdene i Norge under og etter krigen. Jeg kjøpte noen eksemplarer av Unstads artikkel ifjor som-

mer, og allerede da sa redaktøren fra at opplaget var næsten utsolgt.

Jeg har i mange år arbeidet med min bok på det største biblioteket her, og fra tid til annen har jeg kikket på kartoteket for å se hva de hadde om Quisling. Det eneste de hadde var en bok skrevet av fangene på Berg «Quislings hønsgård på Berg.» Nå så jeg på Quisling igjen og til min store forbauselse hadde de 16 nye kort på Quisling. Hans bok «Russland og Vi» hadde de anskaffet både på norsk og på engelsk. Jeg rekvirerte så utlånt Unstads artikkel, og det viste seg at den allerede var velbrukt.

Denne store forandring antar jeg bare kan skyldes Unstads artikkel, og kanskje den store fare og forvirring som de russiske raketter har skapt herover. Mikojans traktat med Castro kom som en bombe på oss. USA har rolig sett på at Castro har latt 5—600 mennesker henrette, men etter at han nå har fått russiske våpen og fly kan man vel ikke la dette passere lenger. USA har militære baser på Cuba.

KVISETE

Hermanns Londonkronikk forleden beskrev protest- og boikottaksjonen mot den rasepolitikk regjeringen i Syd-Afrika. Sambandet gjennomfører. Sir Oswald Mosley og hans tilhengere tillater seg å være av den oppfatning at «Apartheid», som man kaller den ordning, som nu er innført, er den riktige. Altså de benytter seg av den demokratiske frihet til å ha sin mening, på samme måte som de der er av en motsatt oppfatning. For å understreke sitt divergerende syn på dette problem, foretok Mosleys bevegelse en motdemonstrasjon. Noe som er tillatt i England. Det kom til håndgemeng. Noe neseblod fløt. Hermann beskrev utseende på de folk, som marsjerte i Mosleys tog. Noen var skjeggete, andre var kvisete. Vi fikk ingen beskrivelse av hvordan folk så ut, som gikk i protest-demonstrasjonen. — Det ville selvsagt vært av større interesse. Som bekjent har Mosley agitert mot importen av titusener av negre til den britiske øy. Ja han har endog fordristet seg til å henpeke på at jødene har tillatt seg for stor makt i England. En beskrivelse av utseende på de folk, som demonstrerte til fordel for de svarte, ville selvsagt vært helt naturlig. Alle vet jo at briter, både i England og forøvrig over den ganske jord, aldri har utmerket seg ved noen beundring for andre raser (det måtte da være for tyskere). Vi vil derfor gjerne vite om det også gikk kvisete briter i toget, som demonstrerte til fordel for negrene.

Hermann selv, i likhet med de fleste som inntar så skråsikre standpunkter i et slikt vanskelig problem, aner selvsagt nesten intet, om de vanskeligheter den hvite mann nu har i de afrikanske områder. Men noe burde man vel forstå, nemlig at kritikk av folks utseende er grunnlaget for selve rasehatet, det han mener å kjempe mot. Det er slike uttalelser som er «kvisete», da de tyder på stor umodenhet.

En venn av de farvede.

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i §5: Ordinært medlemskap må søkes skriftlig, og godkjennelse skjer ved simpelt stemmeflertall i styret — —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Knaben Molybdængruber, Prinsens gt. 4, Oslo.

K. C. Knudsen, Papierwaren, Kontorbedarf, Dronningens gt. 36, Trondheim.

Otto S. Knudsen, Radiogeschäft, Fjordgt. 25/29, Tr.heim.

Kolberg, Caspary A/S, Auto- u. Radiogeschäft, Rådhusgt. 26, Oslo.

Edvard G. Kolderup, Textilagenturen, Prinsens gt. 4, Oslo.

Konfektionsfabrikken Norge A/S, Ko-Fa-No, Mantelfabrik u. Knabenkonfektion, Drammen.

Kr. Kongsgaarden A/S, Kolonialwaren engros, Porsgrunn.

A/S Kopervik Kuldepot, Bunkerstation, Kopervik.

A/S Koss, Möbelstoffe, Lino-leum, Gartenmöbel, Akersgt. 43, Oslo.

A/S Kråkerøy Verk, Zentralheizungskessel, Fredrikstad.

Hj. Krag, Vertretungen in techn. u. opt. Artikeln, Kongens gt. 2, Oslo.

Kreditbanken for Sørlandet

Ved slutten av det første forretningsår (31 mars 1941) tallet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nummer.

OG SLIK KOM KRIGEN - -

Foran det engelske parlament da Chamberlain holdt sin krigstale mot Tyskland. Det var folk som disse som måtte bære krigens redsler.

Vil polakkene forhandle?

En vanskelig dag har begynt. Vanlige mennesker som synes at denne dag begynner som de andre vet forøvrig ikke hvilken skjebnesvanger avgjørelse London, Paris og Warszawa må treffe denne dag. Innen kvelden vil det være klart om London, Paris og Warszawa i likhet med Berlin vil fred, eller om de er beredt til å la det komme til krig, en krig hvis varighet er like usikker som det er sikkert at den vil styrte Europa ut i den største ulykke. Millioner av kvinner og menn har stått opp som vanlig for å gå på arbeide, barna har gått på skolen, i alle byer, i alle landsbyer, overalt går livet fra time til time sin vanlige gang — men i Berlin venter det tyske folks fører og utenriksminister von Ribbentrop på underretning fra Warszawa om at man vil sende en utsending. Den tyske regjering har lovet at det vil bli vist ham alle æresbevisninger, den har lovet å ville underhandle med ham som en likeberettiget — den har på Englands forslag erklært at den er rede til forhandlinger — men time etter time går uten at det kommer noen underretning fra Warszawa. Man gir dog opp håpet skjønt man vet hvorledes det ser ut i det gamle Palais Brühl ved Sachsenplatz i Warszawa hvor utenriksminister Beck har sitt kontor. Allerede i mai samme år er det kommet en beretning fra den tyske ambassadør von Moltke om herr Beck.

Dengang hadde nemlig den polske understatssekretær Arciszewski åpnet sitt hjerte for sendemannen og fortalt at utenriksminister Beck slett ikke befant seg vel ved den nye politikk en var slått inn på og som var vendt mot Tyskland. Han hadde deltatt i denne vending med dyp indre motvilje under press fra de militære og den offentlige mening. Da han i Sejm, det polske parlament, hadde måttet holde en tale mot Tyskland, var det strømmet inn lykk-

ønskingstelegrammer til ham fra alle kanter, men Beck hadde grepet dem med et raseriutbrudd, krøllet dem sammen og kastet dem bort i et hjørne. Men hva betyr det? Han har solgt seg — da Polen i tillit til de engelske løfter hadde ladt seg rive med i en krigspsykose ville en utenriksminister som stilte seg imot en slik utvikling miste tilliten hos de militære og innen den offentlige mening, og bare for å beholde sitt embete driver herr Beck nå en krigspolitikk som han innerst inne er en motstander av. Hva kan en vente av en slik mann? Alle som kjenner ham får inntrykk av at her er en mann som er blitt usikker på seg selv. Når han snakker med noen taler han nå så sakte at det er vanskelig å forstå ham, og i denne indre usikkerhet søker han å unngå å si noe avgjørende. Den som snakker med ham blir grepet av gru for det som kalles den polske utenriksministers «ulveøyne».

Det er ved middagstider — og ennå ikke noe svar fra Warszawa! Fremdeles venter i Berlin føreren for det tyske folk og utenriksminister von Ribbentrop på svaret, men det kommer ikke noe. Vil polakkene virkelig gå til å la regjeringen for et folk på 70 millioner overhodet være uten svar?! Men det er jo fremdeles tid, fremdeles kan det komme en meddelelse — og der Führer og hans utenriksminister venter fortsatt.

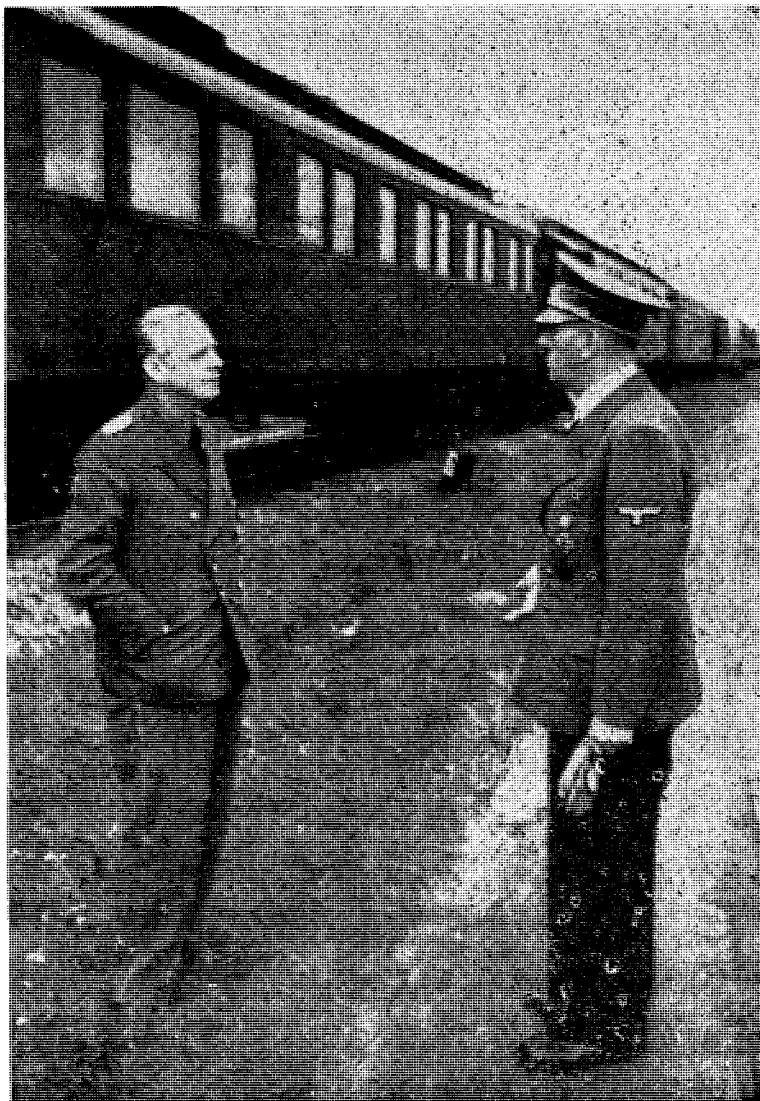
Klokken slår tre — det kommer ingen meddelelse. Klokken slår fire — det kommer ingen meddelelse. Klokken slår fem — det kommer ingen meddelelse. Så klokken halv seks telefon fra Warszawa! Endelig! Den tyske sendemann i Warszawa melder seg — er det første skritt til en forståelse? Embetsmannen i det tyske utenriksdepartementet som tar imot telefonen får hjer-tebanken — men han fatter seg hurtig — her gjelder det å få hvert ord korrekt. Og så skriver han ned saklig og nøyaktig følgende linjer: «Telefonmeddele-

se av 30. august 1939, kl. 17.30: For en time siden ble det beordret alminnelig mobilisering i Polen. Første mobiliseringsdag er 31. august, alle som har hvite innkallelsekort skal melde seg».

I månedvis har den polske armé vært beredt — men slik alminnelig mobilisering har en ikke gått til før. Nå kommer den altså — og er svaret på der Führers tilbud om å forhandle med Polen.

Men er nå virkelig denne mobilisering bare Polens svar? Den er meget mere svaret fra London og Paris. London hadde foreslått at Tyskland og Polen skulle forhandle med hverandre, men da Tyskland ga sin tilslutning og bare krevet at det måtte forhandles hurtigst mulig, lot England hele dagen gå og rådet så den polske regjering til IKKE å sende noen utsending til Berlin. Natten fra 29. til 30. august telefonerte den franske sendemann Coulondre til sin utenriksminister i Paris: han ga sin tilslutning til den engelske sendemann deri at Polen skulle oppnevne en underhandler «for å vise god vilje i verdens øyne», men tilføyet at en reise av utenriksminister Beck til Berlin ville by på de største betenkeligheter — fordi verden ville oppfatte det som en seir for Tyskland. På denne måte ble under skinn av tilsynelatende villighet til å forhandle selve mulighetene for forhandling torpedert på den fiffigste måte.

(Neste gang:
Et britisk memorandum)

Adolf Hitler i samtale med riksuttenriksminister v. Ribbentrop.

Et skriv til Forsvarets krigshistoriske Avdeling

Om pinlige spørsmål som avdelingen søker å undra seg

To av de ansvarlige for Norges ulykke, utenriksminister Koht og statsminister Nygaardsvold. De ser ikke ut til å være trykket av ansvaret her, men så er de også fotografert da de møtte som vitner i Skanckesaken.

Major F. H. KJELSTRUP har ført en korrespondanse med Forsvarets Krigshistoriske Avdeling i forbindelse med klarleggingen av okkupasjonsbegivenhetene og krigføringsspørsmålet. Det vil si, noe bidrag til løsning av disse problemer har såvidt ikke Den krigshistoriske Avdeling under sin sjef general Ole Berg ydet. Den har nærmest som alle andre unndratt seg de pinlige spørsmål ved å henvise til at de ligger utenfor dens kompetanse og arbeidsområde. Vi har fått anledning til å gjengi nedenstående skrivelse fra majoren til Den krigshistoriske Avdeling av januar i år. Den er overmåte interessant fordi det fører en like inn i kjernepunktet av de spørsmål det her dreier seg om. Til dags dato har majoren intet svar fått. Her er majorens brev, datert 17. januar 1960:

Ad kapitulasjonen og krigføringsproblemet.

Jeg har i lengere tid ikke hatt anledning til å befatte meg synderlig med ovennevnte problemsak, men vil nå gjerne få fremkomme med enkelte bemerkninger til Deres avdelings anførsler i skriv av 6. februar 1958.

Det er i dette brev fremholdt at det ligger utenfor Den krigshistoriske Avdelings kompetanse og arbeidsområde å behandle spørsmål av politisk art vedrørende krigen. Tidligere (7/9.49) har den ærede avdeling skrevet at den ikke kunne besvare en tilsvarende henvendelse, fordi det gjaldt spørsmål av utpreget juridisk og folkerettslig natur. I anledning herav gjøres oppmerksom på at mine henvendelser først og fremst har tatt sikte på å få rede på militære som med sikkerhet må kunne konstateres og klarlegges.

Det som har vesentligst betydning for mitt formål — vurderingen av krigføringspåstanden som grunnlag for det rettslige etterkrigsoppgjør — er om og i tilfelle når og hvor norsk innsats i verdenskrigen har funnet sted etter 10/6.40 under norsk ledelse på operativ ordre fra eller gjen-

(Forts. s. 7).

H. Franklin Knudsen:

De allierte forsøkte å undertrykke den fryktelige sannhet

Slik lyder titelen på F. J. P. VEALES nye bok. De der leste hans forrige: «Fremryknin-gen mot barbariet» (Advance to Barbarism), vil ikke bli skuffet. Veale har grepet sverdet og hugger løs på sam-tidens offisielle løgner. Lord Hankey skriver også denne gang forordet, hvilket er en ytterligere garanti for leserne. Det stoff Veale bringer for en dag er så forferdende, at man faktisk tviler på, om slikt kan finne sted i vår tid. Den hjemlige presses absolutte taushet, hvor det gjelder Lord Hankey og Veales bøker taler et tydelig sprog. Hvilke avsløringer om det som her på ber-get holdes for hellige sannheter! Norske forhold ble til-passet krigsløgnene, vår nyere historie bygger på dem, og svært mange personer har gått gode for dem. Derfor taushet. Den alminnelige mann estimeres ikke høyere i velferdsstaten, enn at dens ledere gjerne ser, at han går omkring hele livet, fylt av fordomme og eventyr om den verden han lever i. Bare fot-ballresultatene strømmer inn, og nu på vintertid, alle rek-ordtider og hopplengder blir servert, så trenges det ikke noen oppklaring, i det som er vesentlig for menneskene. For at de selv skal kunne tenke riktig.

Veales måte å fremstille og resonnerer over de emner han tar opp, er fascinerende. Den kolde nøkternhet som er ty-pisk for anstendige briter, særpreger Veale. A anmelde en slik bok er umulig, da måt-te man skrive den av. Her skal kun i korthet redegjøres for et av de skammelige over-grep den såkalte Krigsforbry-terdomstol begikk. Næmlig i saken mot Storadmiral Ræder. Krigsforbryterdomstolen var selvsagt ikke mere dom-stol i ordets rette betydning,

enn våre hjemlige landssvik-domstoler. Storadmiral Ræder ble dømt til livsvarig hårdt fengsel for aggresjon mot Norge. Dette på tross av at Churchill allerede 11. april 1940 i parlamentet ga grei beskjed om egen befatning og egen aggresjon. Veale rede-gjør for det Charter denne domstol bygget på. Retten kunne godta bevis, uten å ut-sette dem for vanlig prøvelse med hensyn til kvalitet. Den sovjetrussiske represen-tant i domstolen uttalte ved en anledning at det var in-gen grunn til å kaste vekk ti-den, da det i Jalta allerede var avtalt at vedkommende skulle henges. Hva som for de fleste vil være utrolig, er at i denne domstol satt der «for-nemme» representanter for Vestens juriststand. De lånte seg ut for å villedde vår kul-turkrets med sine navn. Med åpne øyne og full forståelse av denne motbydelige svindel i rettens navn, konfirmerte de Stalin-Roosevelt og Chur-chills hemmelige avtaler, om å slakte motpartens ledere.

Veale legger ikke fingrene mellom, hvor det gjelder å karakterisere slik en frem-gangsmåte. Han nevner dem ved navn, og etterlater syn-derne ikke et juridisk strå å henge seg i! Det er en bok, som våre hjemlige småsvind-lere av rettsoppgjørjuristty-pen burde lese. Da ville de fort forstå, at de bare ble brukt som gangstere rent lo-kalt. Man hadde ikke engang giddet å forklare dem, at det var for den pene onkel Josef de arbeidet. En fin og verdig oppgave for den norske jurist-stand, som tilhører den del av borgerskapet som dufter ster-kest, etter 1945.

Det sier seg selv, at Jalta-avtalen også omfattet de lo-kale oppgjør. Den nedverdi-

Forts. side 6

Adolf Hitler og storadmiral Ræder

Da hjemmefronten ville kopiere Quisling

En må lyve flittig skal karret bli fullt, sa Askeladden

De gamle fylkesmenn medvirket ved gjennomføringen av den nye kommunalordning. Dette er et bilde fra Hedemark fylkestings møte i 1941. Fra venstre ved bordet Fuglesang, Quisling, Lundesgaard og fylkesmann Nordanger. I UK's innstilling s. 352 heter det: «Det kan ikke nektes at grensen mot NS ble flytende, og at mange, kanskje særlig utover landet kom inn på glidebanen».

Vi gis her i Folk og Land en kjærkommen anledning til å peke på noe vesentlig i Nor-ges nyere historie blant de fortiede fakta, i anledning den nylig utkomne bok «Nor-derhov Kommune 1837-1945», av forfatterne G. Gigstad og Ola Brenden (side 32). Man skulle ikke tro at norske (men kanskje mindre sindi-ge?) bønder kunne ha skrevet nedenstående ondsinnete, — uhistoriske visvas, og som de kanskje er blitt opplært i av de høyere akademiske pyg-meers historieskrivning i Oslo — uten forkleinelse for de flotte afrikanske pygméer — som hele livet gladelig hop-per over stakk og Steen. Men neppe over stammens histo-riske fakta! Er det hjemme-frontens avleggere på Norder-hov som 1959 skriver:

«Vi har opplevd diktaturet. Det kommunale sjølstyre ble opphevd av nazistene i 1942. Førerprinsippet ble gjennom-ført. Ordførere ble oppnevnt av Quisling. Ikke valgt av fol-ket. Og det kan trygt sies at så mye korrupsjon som da har det ikke vært i norsk demo-kratisk styre».

Vi må minnes Askeladden: En må lyve flittig skal karret bli fullt. — Det osean av løgn som kommer til å drukne det norske folk?

En visstnok fremragende forvaltningsjurist, nuværen-de fylkesmann Arnold Dybs-jord, har ifølge oppdrag un-der okkupasjonen utarbeidet utkast til den daværende fæ-le, diktatoriske og effektive kommunalordning og som hjemmefronten ble så glad i, at den ville kopiere Quisling, slik Arbeiderpartiet er blitt så flink i. —

* * *

I en betenkning av 4. 9. 40 til Stortingets Presidentskap, trykt i «Norge under okkupa-sjonen», s. 17-61, skriver prof. dr. jur. Frede Castberg: «Ok-

kupanten kan innsette nye organer for den høyeste for-valtning innen det besatte område. Han kan la de eksi-

sterende forvaltningsorganer fortsette å fungere, eller han kan erstatte dem med sine egne organer», (s. 27).

Forts. side 7

ANTISEMITTISMEN I SOVJETSAMVELDET

Noen små eksempler til belysning av den kommunistiske indignasjon over tysk «antisemittisme»

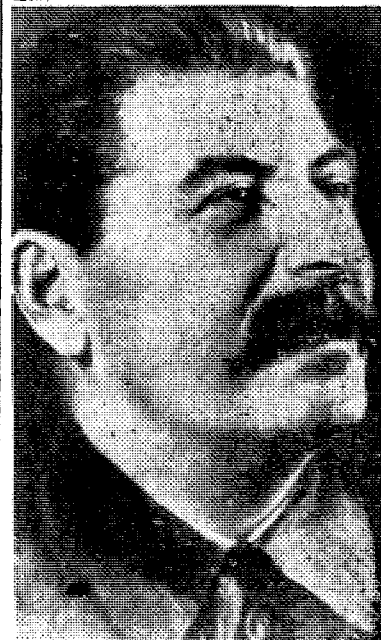
Ved siden av Dagbladet er en av de ivrige i «kampen mot antisemittismen» det norske kommunistblad «Friheten». Det gjengir med hellig vrede alle slags tå-pelige bryggeriarbeiderresolusjoner og avskyerklærin-ger både mot vest-tyskere og andre. Men det har øyen-synlig — forøvrig også i likhet med den åndelige bro-der Dagbladet — ingen indignasjon til overs for den virkelige antisemittisme som finnes i Sovjetsamveldet. Fra en artikkel i det østerrikske blad «Europaruf» gjen-gir vi litt om den russiske antisemittisme til en avveks-ling:

Det hører til vokabularen i den propaganda som Pankow-regjeringen sammen med hjelperne av små og store hetsagenter retter mot Bun-des-regjeringen i Bonn å

fremstille Vest-Tyskland som arnestedet for all antisemit-tisme. Det går nesten ikke en dag uten at en ved siden av de vanlige skjellsord om «mi-litarister» o. l. også føyer til en anklage om at Bundes-re-gjeringen tåler og direkte fremmer «den nazistiske an-tisemittisme». Mens imidler-tid antisemittiske ytringer, og enda mere selvsagt handling-er, blir straffet og dessuten hører til sjeldenhetene i Vest-Tyskland, opplever en i Sov-jetsamveldet en ny og skjer-pet antijødisk kampanje.

Reuterbyrået gjengir 2. de-sember 1959 en beretning i «Life» om den nye kampanje. I de siste måneder er det over hele landet blitt lukket syna-goger og menighetsforsamlin-ger er blitt forstyrret. Gjen-nom disse offisielle angrep er urostiftere blitt oppmuntret til å stikke synagoger i brann og å kaste sten på dem. Bare sjelden har en korrespondent fra et vestlig land hatt anled-

Forts. side 6

Den mangfoldige Stalin, som på sin gamle dage også drev det til å bli energisk «antisemitt».

Hans Egede Nissen:

Risengrøten på Saltstutt

Der var en gang — slik begynner alle folkeeventyr fra gammel tid. Og slik vil jeg også begynne når jeg vil berette om risengrøten på Saltstutt. Saltstutt ligger etsted i det skjulte Norge og den risengrøten som spiller en avgjørende rolle i det lille drama som ble utspilt deroppe i en stille setergrend, var ikke som man skulle tro, festmeny en hellig julekveld, men et ledd i det av den norske stat approberte kosthold ved statens ungdomsleire som ble drevet i konkurranse med den frivillige arbeidstjeneste og som i vesentlig grad var satt igang for å svekke det strålende verk som Walter Fürst og Thor Strand og mange flere ytet i tredeårene. — Nei, det var ingen julegrøt, for det som her skal berettes hendte midt i slåttonna, så en får vel heller tale om juligrøt.

Der var engang — — — Jeg holdt nettopp på å kjøre inn noen tørre hesjer da et par mann kom bort på jordet og hilste og spurte om jeg ville bli med dem nord i Saltstutt på raude rappen. For det var utbrudt revolusjon på Saltstutt og guttene var ustyrlige. De hadde knust vinduene i brakken og slått all den deilige risengrøten ut på setertrøen. Jeg var ikke sen om å svare at jeg gjerne ville reise dit opp og så gjorde vi i en gammel Ford fra anno dazumal. På en dårlig kjerrevei — over stokk og sten, gjennom kratt og runner, kom vi da omsider fram til scenen for dramaet.

Da vi kom fram stod ca. 80 unge kjekke karer på tunet. Noen arrogant hånflirende, andre mere beskjedent i bakgrunnen. Og brakken så nok så medtatt ut etter grøtsluget. Det var ikke vanskelig å oppdage at mellom de 80 som revolterte mot Nygaardsvolds deilige risengrøt med fet setermelk til, var det i virkeligheten bare et par tre stykker som utmerket seg som opprørsledere. Resten var mer eller mindre passive og redde naturer som fulgte ledersignalet, de var tydelig terrorisert. Massen følger le Bons lov: Massementaliteten — horden — har en tendens til å rette seg etter den laveste komponent. Ordets menn sår misnøye og hat og revolusjon, så blir det tiden for handlingens menn, gatens parlament, de skjender og brenner hvor de drager fram. Når det hele så har herjet fra seg, når det er knust tilstrekkelig med vinduer og risengrøten flyter i gatene, da er affektene falt til ro etter stormen og alle impliserte husker ingenting fem minutter etterat de løp amok.

Slik gikk det presis etter

naturlovene også på Saltstutt. Hele flokken ble kommandert til oppstilling. Så bar det inn på brakken, hvor jeg deretter holdt et tre kvarters kåseri om gamle juleskikker i Norge. Det var ikke fritt for at jeg var nokså detaljert i min omtale av risengrøten, jeg understreket dens karakter av nasjonaltrett juleaften helt fra de tider da barkebrøds-epoken ebbet ut i forrige århundrede. Og selvfølgelig trakterte jeg julenissen på låven med et stort fat med dampende risengrøt julekvelden. Jeg vil her få innskytte at den moderne skeptisisme ennå ikke hadde holdt sitt inntog nørdest i grendom, her var troen på hulder og vetter fremdeles levende. Dette var jeg vel vitende om. Selveste doktoren i bygda hadde møtt julenissen i stalltrøvet med ett digert fange høy i armen. Mange steder i det skjulte Norge var fjøsnissen regnet som garanti for lykke og trivsel i fjøs og stall. Teknokratiet jager vel snart den siste rest av sammenheng i historie og folketro dit, risen og pepper'n gror. Naturløvelsen og den hellige undring ga seg et konkret uttrykk. Underlig å tenke at våre fedres og vår barndoms livrett på julebordet snart er en saga blott. Ikke langt fra halvparten av jordens innbyggere har risen som levebrød. Kina, Indonesia og India er rislandene. Risen er hellig og ble brukt ved ofringer som den hellige bygg og det øl en

De allierte forsøkte

(Forts. fra side 5).

gelse, som alle land måtte finne seg i for å ha seiret sammen med Sovjet. Om slike ting må det selvsagt ties, ellers ville selve folket få et innblikk i og den fulle forakt for de menn, som utgir seg for å opprettholde rettsstaten. De kan øyensynlig brukes til all slags svineri, men naturligvis mot god betaling. Det beviste for all tid rettsoppgjøret, at det var siktede, som var den eneste uskyldige. Det vil ta generasjoner før den norske juriststand vil få sjansen til å vaske av seg det utøyt den har fått på seg. Veale som selv er jurist, holder kløen ved like.

Les boken og utbre sannheten blant venner. Den er interessant og forferdende for alle, som ikke har oppgitt kampen for sannhet og rett.

H. Franklin Knudsen.

brygget av bygget, ble anvendt i kultisk øyemed. Det er verd å understreke at vårt folk alltid i fortiden holdt de høyeste verdier for hellige og absolutte. Hellig var bl. a. den Guds gave, det daglige brød, byggkornet.

Da den marxistiske flodbølge bredte seg over Europa og også satte inn over Norge, rev den med seg agen og respekten for det hellige — og for risengrøten. Selv Johan Nygaardsvold måtte konstatere i 1940 at han var lei det utakkneilige norske folk og mente at «hele folket var besjelet av den mest hardkokte egeninteresse». Denne egen-

ANTISEMITTISMEN I SOVJETSAMVELDET

(Forts. fra s. 5).

ning til — i likhet med representanten for «Life» — å oppholde seg 2 måneder i Russland og herunder å se mere enn akkurat Moskva. Dess mere verdifull er denne beretning. Nettopp i det nåværende stadium av de øst-vestlige kontroverser synes vi det er viktig å skjære gjennom frasene fra de kommunistiske fredspapegøyer med å påvise at Sovjetsamveldet ikke engang er istand til å virkelig gjøre koeksistens med det lille jødiske mindretall i Russland.

I samme forbindelse bringer vi også en beretning i «Neue Züricher Zeitung» for 4. desember 1959:

At det fremdeles består en sterkt utbredt antisemittisme i Sovjetsamveldet blir innrømmet også av sovjetmyndighetene, selv om en i den forbindelse naturligvis stadig understreker at dette bare er etterlevninger fra tsarismens tid eller fra den tyske okkupasjon. Slike foreteelser vil forsvinne med den fortsatte oppbygging av kommunismen — heter det. Imidlertid kan ikke slike påstander skjule at de antisemittiske tanker nettopp kommer tydeligst til uttrykk i sovjetlitteraturen og i partipressen. Bare for kort tid siden kunne man således lese i den nye roman av Kotsjetov «Brødrene Jersjov» — som skal forherlige Krustsjovs politikk, en rekke antisemittiske utfall og sidehugg. I en artikkel i den regionale partiavis «Prikarpatkaja Pravda» rettet mot «Jehovas preser» kunne en lese setninger som også Streicher kunne ha skrevet — — —

Artikkelen sluttet med hatfulle utfall mot den jødiske religion, staten Israel og den zionistiske organisasjon, «som ubegrenset blir understøttet av mangemillionæren Rockefeller og andre røveriske monopolherrer — — ».

De samme antisemittiske

interesse er ikke blitt mindre med årene. Det tales bare om levestandard, ikke om livsstandard. Her en alminnelig nedskrivning av alle moralske verdier, alt er blitt relativisert. Glemte eller løyet bort er Kohts ord i stortinget 8. april 1940: England fører krigen inn på norsk territorium. — Dr. Scharffenberg minnet på sin 90-årsdag i et intervju om denne sannhet. Han taler om lynangrep ikke om overfall 9. april. Og med Churchill legger Scharffenberg skylden for krigen på England og Frankrike. — Den tid er vel ikke fjern da vi alle vil prise oss lykkelige om vi hadde en tallerken dampende risengrøt.

Hans Egede Nissen.

slagord finner en i en artikkel av A. Leonidov i et tidskrift som er viet spørsmålene i den nære orient og som utgis av Vitenskapsakademiet «Sovremenny Vostok» for desember 1957. Her fremstilles zionismen som agent for monopolkapitalismen og representant for koloniutbyggingen — og Israel som Amerikas, Englands og Frankrikes verk-tøy. Noe lignende kan en lese i «Pravda Ukrainy» for 21. september 1957 og i «Lvovskaja Pravda» for 14. desember 1958. I det sentrale partiorgan «Partijnaja Sjsn» nr. 2 for 1959 anklages «de reaksjonære jødiske kretser» i Sovjetsamveldet for «utbredelse av borgerlig nasjonalistisk propaganda». Heiler ikke den sentrale sovjetpresse er fri for antisemittiske ytringer og stadig blir i «Pravda» og «Isvestija» folk med typisk jødiske navn og kjennetegn stillet ut som jobbere, snyltere og svindlere.

Denne antijødiske propaganda er heller ikke noe som opptrer isolert. Sovjetregjeringen har i den siste tid gått over til å undertrykke den jødiske religionsutøvelse med makt. Således ble synagogen i Czernowitz stengt, angivelig fordi den ble brukt til «ikke-religiøse og illegale formål». I Baranovitsj i Hvite-Russland ble synagogen konfiskert av statsikkerhetspolitiet og synagogen i Voronesj — som hadde overlevet alle krigshandlingene, ble omdannet til et kornlager. Også i andre byer som Bobruisk, Korosten, Rachow, Orenburg, Tsjernigov og Stalino ble synagogene lukket av politiet under forskjellige påskudd.

Den unge svenske diplomat Raoul Wallenberg gjorde som kjent i 1944 en stor innsats for å redde de ungarske jøder. Han fortsatte denne virksomhet helt til russerne stod foran Budapest. 10. jan. 1945 reiste han inn i kampområdet og 17. jan. ble han sett for siste gang sammen med tre røde soldater på vei til marskalk Malinovski. Senere er han forsvunnet, og alle hjelpeaksjoner har vært resultatløse. Til å begynne med ble det gjort forsøk på fra de rødes side å påstå at nazistene hadde slått ham ihjel — men senere lovet selveste Stalin at han personlig ville foreta nøyaktige undersøkelser i Sovjetsamveldet etter den forsvunne. Det er gode grunner til å anta at sovjetrusserne viste seg mindre tolerante overfor herr Wallenbergs virksomhet til fordel for jødene enn de tyske myndigheter i Ungarn. I den siste tid er det kommet en ny melding som har vært gjengitt i pressen om at Wallenberg skal være omkommet i en konsentrasjonsleir i Sibir.

Verda er rar

Ja verda er rar,

det veit du, vel far!

Det er rart, det skal til så lite forstand,
for å bli ein såkalla styresmann,
til å skalte og valte med deg og med meg
av slike som etter treghetens lov,
ikkje kan kontrollere den vegen dei går,
men sett igang med ran og med rov!

Da rek det og raklar nord og ned,
det går den vegen anten du banner hell bed!
Og slikt dei trur er kristen manns sed!
Men tvi og rett for ein «framgangs veg»,
vi da må vandre steg for steg!

Hugsjuka treakår

skal bli det som mannen og kvinna rår,
vismann du treng ikkje vera, om slik du spør!
Motlause kvinner og menn
må vi bli reir om senn!
Vardevakt skal ingen vera,
det er den nye livsens læra!
Hald fram slik i dagar og år,
så blir det nymoderne treakår!

RARINGEN

Hjemmefronten ville

(Forts. fra side 5).

De gamle, demokratiske fylkesmenn medvirket helt lojalt ved gjennomføring av den nye ordning. Undersøkelseskommissjonen av 1945 skriver således: «Forordningen av 21. desember 1940 om den nye kommunalordning hadde til hensikt å avskaffe det kommunale selvstyre og innføre førerprinsippet. Om fylkesmennene hadde motsatt seg nyordningen og tatt avskjed, ville de ha stått på et folkerettslig sikkert grunnlag. To av fylkesmennene, Bergsvik og Cappelen var allerede tidligere (10. oktober 1940) avskjediget eller stillet til disposisjon. De øvrige valgte å bli stående og medvirke ved nyordningen.

Det ble ikke reist tiltale mot fylkesmennene! Ordførerne ble altså oppnevnt av fylkesmennene. Major Langeland skriver: «De NS-medlemmer som mottok slik oppnevning fra fylkesmannen fastslo selvfølgelig for seg selv at det ikke kunne være noe å innvende mot medlemsskap, når fylkesmannen oppnevnte vedkommende, sammen med så mange andre bra menn til medlemmer av herredstinget». (Langeland I, s. 212).

* * *

Fylkesmennene ble gjennom rundskriv fra Innenriksdepartementet pålagt å bringe i forslag ordførere og viseordførere. Alle fylkesmennene gjorde dette. —

«Som ventelig kunne være gikk også de gamle kommunalpolitikere av alle partier i stor utstrekning inn for deltagelse i nazifiseringen av kommunene». (Langeland I, s. 227).

* * *

Under forhandlingene mellom London-regjeringen og Hjemmefrontledelsen om en kommunalordning i overgangstiden, gikk Hjemmefronten inn for okkupasjons-tidens ordning med fører- og oppnevningssprinsippet. Regjeringen var for det demokratiske valgprinsipp. Stort gny oppstod, og Trygve Nilsen og overlærer Edmund Haug karakteriserte Hjemmefrontens ordning som et angrep på demokratiet.

* * *

Om disse spørsmål skrev Lorentz Vogt blant annet:

«Makten i kommunestyrene betyr makten utover landet», og så legger han følgende til om «en form for korrupsjon som er velkjent i det «demokratiske» Norge: «Den (makten i kommunene) inneholder dessuten i større utstrekning enn makten i staten adgang til å belønne tilhengere og utelukke motstandere. Det er nemlig en viss grense for de tillitsverv — betalte og ubetalte — som staten rår over, selv om antallet for tiden synes forbløffende stort. I kom-

munene er antallet noe nær ubegrenset. «Kretsen» (Hjemmefrontens ledelse) med dens utpregede interesse for personer — mer enn for saker — har hatt et sikkert blikk herfor. Den tok opp arbeidet for å få kommunenes ledelse lagt i autoritært oppnevnte menns hender i stedet for i de folkevalgte ordføreres. I den av Quisling iverksatte ordning fant man et fullt brukbart mønster. Arbeidet ble for alvor tatt opp — skriver Lorentz Vogt — i 1943. De menn innen «Kretsen» som tok opp agitasjonen hadde også stor innflytelse. Men følgende navn tør i alt vesentlig være riktige:

H.r.justitiarius Paal Berg, h.r.dommer Ferdinand Schjelderup, h.r.dommer Solem, professor, ekstraordinær dommer i Høyesterett, Lindvik, direktør Thagaard, direktør Sverre Iversen, direktør Gunnar Jahn, fylkesmann Nordanger, som dog etter forlydende senere trakk seg tilbake, — advokat Chr. L. Jensen, som senere i Odelstinget fikk den ubehagelige og helt mislykkede oppgave å forsvare kuppet, og videre arbeidernes tillitsmenn Eugen Johansen og Frank Hansen».

* * *

Folk og Land provoserer herved disse lokalhistorikere i Nordehov, herrerne G. Gigstad og Ola Brenden til å dokumentere den påståtte omfattende korrupsjon i kommunene under okkupasjonen!

Inntil så skjer tillater vi oss å betvile at okkupasjonsstyret i den tid og i noen kommune kunne måle seg med det man daglig kan lese i avisene om det som foregår i offentlig styre og stell.

Ved den såkalte frigjøring av Norge var kommunenes økonomi glimrende, og de kommunale kasser i en blomstrende stand. Kommunegjelden var vesentlig nedbetalt og kassene var fulle uten at folket og landet NB hadde lidd større skade. Disse gode resultater ble merkelig nok oppnådd under den geniale riksledels fravær fra landet. Det må være sorgen som har stimulert folket?

Det er ikke greit å være bygde- og kommunalhistoriker og — kanskje av private penible grunner (?) være nødt til å skrive mot faktum. Men likesom den store Steen i Oslo med yndlingslev Skodvin — fablet fælt, så må det være tillatt for disse mindre ånder å ljuge enda mer!

A. L.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Ilja Ehrenburg

(Forts. fra s. 1)

Hubay og heter «Det hendte i Ungarn».

På side 92 leser vi:

«Jeg har vakt i annen etasje (for ordens skyld tilføyer vi at forfatteren var sivil og arbeidet ved et barnehjem som sto under beskyttelse både av Røde Kors og av den svenske legasjon, noe russerne fullstendig ignorerte). Vi er på bristepunktet av nervøsitet, for nede i landsbyen hørte vi at det allerede første natten hadde utspilt seg redsler som vi aldri hadde trodd mulige. Det var verre enn plyndring, det var voldtekt. Drukne bänder hadde rast igjennom landsbygatene og kastet seg over de kvinner og unge piker de fant. Klærne ble flerret av offeret, en eller to holdt henne nede mens de øvrige tilfredsstilte seg på henne. Sent igår ble et ungt ektepar skutt ned fordi mannen gjorde motstand da de grep hustruen. Og forresten lager de hakkemat av enhver som drister seg til å gjøre motstand. Selv småpiker på tolv-tretten år er blitt voldtatt. Det har vært så mange som tredve stykker om ett offer. Alt dette har jeg fra landsbydoktoren, som er en fornuftig og absolutt troverdig mann, og som nu holder det gående døgnet rundt med behandling av de mest uhyggelige tilfelle. Apoteket er allerede utsolgt for midler mot venerisk syke. De aller fleste av russerne er alvorlig angrepet og kommer til å spre sykdommen som en pest utover landet.

Her det står skrevet sort på hvitt, ser det utrolig ut. Og allikevel er alt sammen sant, og det er enda ikke hele sannheten. Det er umulig å gjengi alle de grufulle detaljer doktoren fortalte, om halvt ihjelslåtte kvinner med istykkerbitte ansikter og bryster. Jeg har sett med mine egne øyne de jamrende og hulkende kvinner som er kommet opp for å søke tilflukt i våre kjellere, og alle som en forsikrer at de heller vil ta livet av seg enn å oppleve om igjen hva de alt har måttet gjennomgå. Det er så kvalmende forferdelig at man kunne gråte øynene ut».

*

Men de norske studenter gråter ikke øynene ut. De innbyr mannen som skamløst oppfordret til disse redsler — og de vedtar resolusjoner mot barn og umyndige som tegner hakekors. De forlanger at de tyske skoler skal fortelle tyske barn om de krigsforbrytelser som tillegges tyskerne, men ingen skoler forteller om de redsler som veltet inn over alle de grensefolk som hadde kjempet for Europa mot det røde barbari. Slikt interesserer heller ikke norske studenter. De åpner villig sin favn og sin talerstol for de

ET SKRIV

(Forts. fra s. 4).

nom norsk overkommando. Dette er et prinsipielt viktig kriterium for karakteren av den norske innsats som statlig eller frivillig deltagelse i krigen. Om deltagelsen fant sted under norsk eller engelsk krigslov er også av interesse, om enn ikke av avgjørende betydning, jfr. den kinesiske innsats av «frivillige» i Korea, hvorunder Kina ikke ble betraktet som statlig krigførende.

Opplysninger som her nevnt vil være av fundamental betydning for den folkerettslige og juridiske konklusjon om deltagelsens karakter. Særlig gjelder dette det rettslige grunnlag som kreves for at § 86 med rette har kunnet gjøres gjeldende, dvs. om det forelå aktiv statlig deltagelse i krigføringen — jfr. paragrafens uttrykk «krig hvori Norge deltar» — eller om man måtte ha sådan «deltagelse for øye», dvs. om det var foretatt krigsmobilisering, og det således var åpenbart for alle — eventuelt fra hvilket tidspunkt — at gjenopptagelse av krigføringen foresto.

I det foreliggende tilfelle kommer her i betraktning at demobilisering var foretatt etter regjeringens ordre pr. 10/6.1940, og at en såkalt «mobilisering» av norske (frivillige) i utlandet først fant sted i august 1942, jfr. forøvrig et samtidig hermed oversendt eksemplar av min brosjyre, spesielt de understrekede avsnitt.

Regjeringens konfidensielle avtale av 28/5.1941 må anerkjennes som uttrykk for hensikt om å gjenoppta krigføringen. Men spørsmålet gjelder om og eventuelt når denne hensikt ble realisert i form av militær innsats som foran nevnt, samt om det ble sørgt for fornøden kunngjøring, så den hjemmeverende befolkning kunne være betryggende orientert. Det er på det rene at ingen notifikasjon har funnet sted, og at noen offisiell anerkjennelse av Norge som krigførende ikke har foreligget, derimot flere indisier i motsatt retning.

I samsvar med det syn på saken som her er skissert henstilles til den ærede avdeling å besvare min henvendelse for så vidt angår de militære data som hører under avdelingens kompetanse og arbeidsområde. I annen ekspedisjon av d.d. har jeg henledet oppmerksomheten på at forsvarsminister Ljungberg som vidne i Skanckesaken har opplyst at den militære deltagelse i hele hans ministertid var frivillig.

Hvis de opplysninger som kan gis vil kunne tjene som støtte for påstanden om stat-

lige bødler. Til og med under såkalt konservativt styre!

lig krigføring, reiser dette et spørsmål av rent juridisk og konstitusjonell art, nemlig om den norske eksilregjering hadde adgang til sådan krigsdeltagelse med norske stridskrefter under fremmed makts overhøyhet, jfr. grunnlovens § 25, sammenholdt med den tydelig angitte begrensning av eksilregjeringens myndighetsområde til grunnlovens § 17 i Stortingsmøte den 9. april.

Et tilsvarende spørsmål blir i tilfelle aktuelt for den frivillige deltagelse i kampen mot bolsjevismen etter foranstaltning av folkerettslig sett legale hjemmeverende ledere i samvirke med okkupanten for hjelp til Finland. Et spørsmål som må sees i lys av de av regjeringen godkjente kapitulasjonsbetingelser og offiserenes æresord etter anvisning av overkommandoen om passivitet for krigens varighet, jfr. den alminnelige oppfatning ifølge U.K. at krigen var slutt for Norges vedkommende etter 10/6.1940.

Jeg henviser forøvrig til brev som samtidig sendes generalløytnant Berg, i anledning av en P. M. som generalen sendte meg samtidig med den ærede avdelings ekspedisjon av 6/2.58. I dette brev går jeg nærmere inn på saken og anførselene i generalens personlige ekspedisjon.

*

I et annet skriv av samme dato kommer major Kjelstrup inn også på andre sider av de oppgaver en Krigshistorisk avdeling burde ha når det gjelder å klarlegge den nasjonale krise Norge gjennomlevet. Vi skal gjengi også dette skriv i et senere nummer.

ANTISEMITTISMEN

Denne sak ligger utenfor vårt virkefelt, såvel Forbundets som avisens. De som følger seg kallet til det, kan drive med det.

Men følgende rent faktiske opplysning kan antagelig bidra til å forstå, hvorfor denne evige strid er oppstått og hva den dreier seg om:

Den jødiske koloni i Oslo holdt 1945 en fest i anledning den annen verdenskrigs opphør.

Koloniens åndelige leder, rabbineren, uttalte ved den anledning ifølge avisene (etter hukommelsen): Vårt mål er å bli gode norske borgere med bibehold av vår egenart.

Man må gå ut fra at målet er det samme i alle land og at det har vist seg ugjennomførlig.

Den jødiske rikskansler i Tyskland etter den første verdenskrig, Walter Rathenau — anga som sitt mål en assimilasjon, men klarte det ikke. (Han døde meget tidlig).

Dette være sagt uten forkleinelse for noen av partene.

Olaf Holm.

Frankrikes forbrytelser

(Forts. fra s. 1).

jevnet med jorden. Avisen «El Moudjahid» gjengir notiser av pastorens dagbok, som betoner at påsken 1959 var tallet på de på denne måte tvangsvis omgrupperte mennesker allerede oppe i 1.200.000. Før denne vinter var de steget med ytterligere 300.000. Han sier i denne notatbok, at i leiren Sidi-Nahman var det av 1000 fanger døde 72 på 15 måneder. BARNEDØDELIGHETEN var forferdelig.

Han sier: «Jeg har i en leir sett 5 barn som bokstavelig talt døde av sult. Det var barn som man kunne føle lårbenet under skinner på, som var fullstendig rakiske, led av sumpfeber uten å få kinin og som skalv av frostrier uten tepper ute i solen. Jeg har sett omgrupperingssentre hvor det ikke fantes et teppe for 33 personer i et telt. Jeg vet om et sted hvor man delte ut poteter og menneskene spiste dem rå uten å vente på å få dem kokt». Pastor Beaumont siterer følgende eksempel: «Omgrupperingssentrum ved - - - - -, opprettet i april 1959, 1200 personer. Legen kommer 1 gang i uken, ofte to ganger. Praktisk talt ingen medisiner. Et barn på 13 år, syk av sumpfeber har bare fått en liten kapsel med kinin i løpet av 20 dage. Fem andre dør av sult, har bare fått litt kaffe og litt hvetekorn».

Nå foreligger den offisielle beretning fra det internasjonale Røde Kors om de politiske interneringsleire i Algerie, som gjennomgående må betegnes som torturleire og tilintetgjørelsesleire. Av denne beretning kan en ta ut følgende:

I spissen for de leire som er gjenstand for den heftigste kritikk, står leiren Bordj-Menaïelin. Mennene sover på den bare jord, underbringelsesforholdene blir betegnet som usunne på grunn av at leiren mangler alle slags bekvemmeligheter. Skjønt leiren har eksistert i tre år, har de internerte fremdeles ikke kokekar eller gryter til forføyning og spiser av tomme hermetikkbokser. Disiplinen er usedvanlig streng og isoleringscellene var fullt belagt. Et første besøk 11. desember 1958 av en gruppe av Røde Kors-folk hadde allerede fastslått dette og henledet myndighetenes oppmerksomhet på denne leir. Denne gang gjorde Røde Kors-misjonen to på hverandre følgende besøk. 30. oktober fant de fangene «fullstendig terrorisert». De ba delegatene ikke å gjøre bruk av deres utsagn av frykt for å bli slått eller å bli drept som straff. Når de er sikker på at vaktene i leiren oppfører seg korrekt, så forteller de om grusomheter og torturering i forbindelse med forhør, som finner sted i en bygning som

støter opp til leiren. Beretningen noterer at «omkring 60 syke internerte, som befant seg i en slett tilstand, før vårt besøk plutselig ble flyttet utenfor leiren. I en isoleringscelle fant delegatene en internert som hadde store sår i pannen, flere blodige skrammer på brystet, ribbensbrudd, tallrike blodflekker på begge ben og runde sår på begge håndflater. Etter hva den sårede, som lå utstrakt på jorden, forklarte, skrev sårene seg fra forhørene. Han hadde ligget der i 48 timer uten legtilsyn. Beretningen forteller videre: «De tidligere besøk og den samtale vi nettopp hadde hatt med den ansvarlige offiser, og hans negative holdning, bekreftet inntrykket av at de var helt forutinntatt og at enhver bønn om bedring av forholdene er nyteløs. Vi kan ikke unngå å tro at de grufulle tilstander i denne leir er villet og danner en del av et system».

Man finner kritikk av lignende art når det gjelder leirene ved Bou Gobrîne, hvor det er forekommet 6 dødsfall siste måned, alle «skutt under fluktforsøk», leirene i Bouire, i La Bouzeréah, i Cinq-Palmiers og i to underleire. En fant i Cinq-Palmiers en celle, hvor 6 internerte lå, som alle bar spor av svære hevelser og i hvis midte lå liket av en mann som var død om natten. Da dødsattesten ble forlangt fremlagt, viste den følgende diagnose: «Fortsatt forgiftning gjennom tåregass». Det dreiet seg om folk som var blitt røkt ut av en hule ved hjelp av tåregassgranater. Røde-Kors-delegatene undret seg på hvorfor de ikke var bragt på sykehus for skikkelig pleie og hvorledes en av dem kunne dø av dette mere enn en måned etter at han ble tatt tilfange. Delegatene påklaget også mangelen av tepper og krevet at jorden skulle dekkes med treplanker eller halm. Man svarte hertil at tre var dyrt og at det ikke var bevilget noen penger til det. Delegatene protesterte videre mot at det manglet sykebarakke og mot behandlingen av sårede, som man ganske enkelt lot ligge på marken uten tepper.

Man leser ellers i beretningen om leiren ved Casino de la Corniche ved Algier: «Om grusomhetene under forhørene forklarte den ansvarlige gendarmerioberst «at kampen mot terrorismen gjorde visse forhørsmetoder uunngåelige. Bare på det vis kunne en spare menneskeliv og unngå nye attentater». Han forsikret oss imidlertid at i hans område ble de bare anvendt i spesielle tilfeller og da bare under fullt ansvar av en offiser.

Den verste beretning angår leiren Colbert, hvor de materielle betingelser ble betegnet som «usedvanlig dårlige», noe

LUSEN I LOVOTTEN.

Pariseravisen «Le Parisien Libéré» skriver: «Det franske atomprogram gir i fremtiden vårt land første-plassen blant Kontinentaleuropas nasjoner. Republikkens president vil nå virkelig kunde vende seg til engelskmennene og amerikanerne på vegne av Europa.»

VELORIENTERT ENGELSKMANN.

For kort tid siden ble det i London stiftet et forlag som kaller seg «Polonica Publishers» og som har satt seg som oppgave å slå en bro mellom den polske og den engelske kultur. Som et ledd i den broslagning - som vel ble innledet i 1939 da de to land i fellesskap utløste den kultur-befordrende 2. verdenskrig - er det gitt ut en publikasjon, hvor den engelske forfatter og politiker Sir Robert Bruce-Lockhart beretter om forbauende historiske oppdagelser han har gjort. Han skriver blandt annet: «Det råder ennå idag stor uvitenhet om et land som Polen, som ligger mellom to rovgriske makter, og allerede hadde en historie og en sivilisasjon da russerne og tyskerne ennå var halvville.»

USA - SOLDAT PÅ AVVEIER.

Deutsche Wochen-Zeitung forteller at den amerikanske

som er enda mere uunnskylkelig ettersom leiren er tre år gammel. De moralske betingelser er knapt bedre. Offiserene påberoper seg de utilstrekkelige pengemidler. Røde Kors-delegatene beklager seg over bare å ha fått lov til å se 44 av 267 internerte. Flere bar tydelige spor på håndleddene av snorer, som man hadde hengt dem opp i. Fangene beklaget seg over at de om natten fikk føttene låst inne i en svær blokk av hardt tre, som man forøvrig så, for den befant seg i fellesrommet. De delegerte krevet straks av kommandanten at man skulle avskaffe denne lenking av fangene om natten. Man lovet det, men føyet til at «man forøvrig var av den mening at dette spørsmål måtte avgjøres av de høyere militære myndigheter».

Utdannelse i tortur, tilintetgjørelsesleire, sulteleire og stadige pinsler er de midler Frankrike anvender for å holde nede et folk som man har tatt den nasjonale frihet fra. Og det samme Frankrike forsøker å erklære opprettholdelse av dette forbryterherredømme i Algerie som «et anliggende for hele Europa». Og samtidig blir det ikke trett av i sin presse stadig å skrike opp om tyske grusomheter!

soldat Peter Winberg er blitt arrestert av det tyske politi i Friedberg da han om natten på 7 forskjellige steder, deriblandt på byens kirke og på rådhuset, hadde malt hakekors. To ganger skrev han også «Heil Hitler» på veggene. Kanskje Studentersamfundet og bryggearbeiderne burde protestere litt igjen?

ORD TIL SAMVITTIGHETENE.

I sin tale til retten i Nürnberg før han ble dømt til døden og langsomt hengt av den amerikanske mesterbøddel sa generaloberst Jodl: «I en krig som denne hvor hundretusner av barn og kvinner ble drept ved hjelp av bombetepper og lavtflyvere, hvor partisaner brukte absolutt ethvert våldsmiddel som de fant hensiktsmessig, er harde forholdsregler, selv om de kan synes folkerettslig betenkelige ingen forbrytelse mot moral og samvittighet. For jeg tror og bekjenner: Plikten mot folk og fedreland står over enhver annen. Å oppfylle denne plikt var min ære og min høyeste lov. Måtte denne plikt i en lykkeligere fremtid bli erstattet av noe ennå høyere: plikten mot menneskeheten.»

NYTT LYS I KRISTENHETEN.

Den ikke ukjente engelske hofhistoriker Arnold J. Toynbee har under et besøk i Heidelberg gitt et fjernsyn-intervju sammen med den

Annelise Parow

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79
Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Arkitekt
HUSTAD
Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

store hetser Eugen Kogon og i dette fikk vi blandt annet vite: «Som kristne er vi alle like for Gud. Altså er det intet iveien for å blande oss med brødre og søstre av andre raser. Ja, vi er som kristne likefrem forpliktet til raseblanding.» Nå er jo propaganda for raseblanding intet nytt i et forrykt Europa, men her lanserer altså Toynbee noe nytt: den kristne plikt til raseblanding. Gudsjelov at storparten av det norske folk i denne henseende er å betrakte som store syndere —

KOMMUNISTENE OG «OVERFALLET» PÅ NORGE.

Bladet «Friheten» er meget begeistret over at den kommunistisk dirigerte Statsbanenes Verkstedforening i Trondheim har vedtatt å gjennomføre «en kort arbeidsstans med to minutters stillhet, den 9. april på 20-årsdagen for Hitler-Tysklands overfall på Norge.» Som ledd i programmet for den kommunistiske festligholdelse av dagen foreslår vi opplesning av de uttalelser kamerat Stalin og de norske kommunister fra dengang avga om «overfallet». Hvis vi ikke husker meget feil, forklarte alle disse — forøvrig sannheten tro — at det var vestmaktene som hadde trukket Norge inn i krigen. For å få den helt korrekte ordlyd kunde «Friheten» vel slå opp i årgangen for 1940 hos sin forgjenger.

TYSKUNDERVISNING I ELSAS IGJEN?

Vi vet ikke om det er et ledd i forbrødringen mellom Adenauer og de Gaulle, men det er iallfall av den franske regjering nedsatt en komite som skal komme med innstilling om tyskundervisningen i Elsass. Det arbeides i Elsass for at tyskundervisningen iallfall skal bli gjenopptatt fra 2. skoleår av.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.
Løssalg 65 øre
Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo